

Lad os engang eftersee et enkelt Punkt af Sund-
 hedscollegiets Erklæring. Det hedder deri, at
 man gennem Pfhysici har faaet den Underret-
 ning, at der gives 244 Dvaffalvere udenfor
 Kjøbenhavn, og at Dvaffalveriet ikke græsserer
 mindre i Kjøbenhavn. Af disse 244 Dvaf-
 falvere ere de 34 straffede; altsaa maae Læ-
 gerne see paa, at 210 Personer uantastede
 drive denne Virksomhed. Der er nu efter min
 Mening ligesaa Mange til, som Lægerne ikke
 kjende. Og hvorfor er dette saa? Grunden
 er den, som den ærede sidste Taler nævnde,
 nemlig de mystiske Omstændigheder, hvorunder
 denne hele Virksomhed foregaaer, og hvorunder
 da Overtroen tribes. Det hedder: Vi maae
 ikke bruge Medicin, men kun disse Sympathi-
 kunster o. desl., og vi tør ikke lade Noget vide
 det, thi ellers blive vi straffede. Der er deels
 i ombeelte Skrifter og deels i Bladene blevet
 ophlyst en Mængde mislige Tilfælde af Dvaf-
 falveri, og endnu idag er der i et Blad med-
 deelt et Tilfælde, hvor en Døne er død ved
 efter en Dvaffalvers Raad at brulle for megen
 Caffé. Jeg veed ikke, om Caffé er en særdeles
 farlig Medicin, men det er jo muligt. Naar
 nu saabanne Ting finde Sted under den nu-
 værende Lovgivnings Straffebestemmelser, vil
 det da være rigtigt at holde paa en Lovgivning,
 hvormunder alle disse Misligheder ville blive beva-
 rede? Jeg skulde meget ønske, at Sagen gik
 til næste Behandling, idet jeg troer, at Udval-
 get nok vilde kunne ubfinde noget Nyt; det er
 jo berettiget til at stille Endringsforslag til
 3die Behandling, og altsaa kan Ingen vide,
 hvorledes Forslaget vil komme til at see ud
 ved næste Behandling. Derefter skal jo Sagen
 endnu gaae sin Gang igjennem Folkethinget,
 ved hvilken Forslaget kan undergaae mange
 Forandringer, før det endelig bliver til Lov.
 Dersom vi derimod vare paa det Punkt af
 Sagen, at det, der nu foreligger, maatte blive
 det endelig Vedtagne, saa vilde jeg heller ikke
 ønske Sagen fremmet videre.

Krieger: Jeg har opfattet den Forhand-
 ling om nærværende Sag, som fandt Sted her
 iforgaars, som den egentlige Hovedforhandling,
 ved hvilken jeg fandt, at det var ganske natur-
 ligt — skjøndt jeg veed, at den høitærede For-

mand ikke var rigtig vel beredt —, at alle For-
 slagene i Virkeligheden kom under Forhandling
 under Tet. Jeg troer, at det ikke var muligt
 under Discussionen at drage nogen egentlig
 Grændse i saa Henseende, og jeg troer derfor,
 at Udvalgets Mindretal (Utsig) og det ærede
 Medlem af Udvalgets Fleertal, som fortrins-
 viis bekæmpede hans nu vedtagne Forslag,
 (Madvig), virkeligt med en indre Nødvendig-
 hed bleve drevne til at behandle Spørgsmaalet
 saaledes, som de gjorde, idet Angreb her var
 Forsvar, og Forsvar var Angreb. I Ober-
 eensstemmelse hermed har jeg ogsaa opfattet den
 Afstemning, som da fandt Sted, som en Ho-
 vedafstemning. Ikke desto mindre finder jeg
 det dog aldeles naturligt, ogsaa efter Forhand-
 lingernes Gang, at man ikke i Løverbags strag
 kom til Afstemning over Sagens Overgang til
 3die Behandling, men lod det, om jeg saa maa
 sige, komme til en lille Efterfløtsforhandling
 idag. Situationen forekommer mig imidlertid
 ikke isøvrigt at kunne have forandret sig fra
 Løverbag til Mandag, hvis ellers den Opsat-
 telse af Afstemningen og af Forhandlingerne i
 Løverbags, som jeg nu har udtalt, er den rette.
 Jeg betragter altsaa, som sagt, Forhandlingen
 idag kun som en lille Efterfløtsforhandling og
 ønsker derfor alene nu at tilføie et Par Ord
 til det, som med større Udførlighed er blevet
 gjort gjældende paa Sagens Hovedstadium.
 Dersom jeg antog, at der kunde vindes noget
 legislativt Udbytte ved at lade Sagen gaae vi-
 dere, skulde jeg naturligviis være meget villig
 dertil, men efter Sagens hele Stilling anseer
 jeg dette for at være nopnaeligt. Jeg troer,
 at det har haft sin gode Nytte, at denne
 Forhandling har fundet Sted, men at den
 Nytte, som kan udvindes ved en Behandling
 af Sagen, som den foreligger, er efter min
 Ansættelse ogsaa nu opnaaet. Det blev af min
 ærede 1ste Collega for Kjøbenhavn (Madvig)
 — ganske vist nærmest i Forhold til et For-
 slag, som ikke umiddelbart forelaa til Afstem-
 ning, men Sagen er dog forsaavidt den samme
 — i Løverbags antydet, at Udvalget imellem
 2den og 3die Behandling kunde til Brug
 ved Sagens videre Bearbejdelse faae uleveret
 fra Justitsministeriet vedkommende Departe-
 mentschef, Contoirchef eller Fuldmægtige;